

og ærede Medlemmer, som ofte have været beståttede med denne Sag og hørt den omtale, ville vide, at der har været et Par Processer mellem Amtet og Ministeriet, hvortil Ministeriet har ligget under, idet vedkommende Amt har nægtet at overtage Afgangsvæjen til Stationen. Det almindelige ved Statsbaneanlægene er, at der anlægges Vej for saa vidt der behøves en Forbindelsesvej, og denne gaar saa senere over til kommunal Vedligeholdelse. Men naar saa Staten — hvad der i enkelte Tilfælde er sket, men hvad der nu ikke mere kan ske efter de derom udstedte Instruktioner — glemmer at saa vedkommende Amt til at give Løfte om at ville overtage Vejen, nægter Amtet det, og saa kan det ikke fremtvinges. For Vejlovgivning er saaledes, at Ministeriet ikke kan tvinge Amtene til at overtage nogen Landevej, og Amtene ikke kunne paatvinge Sognekommunerne nogen Bivej. Nu, da der skal anlægges en stor Del private Jærnbaner, vil Spørgsmaalet saa en forøget Interesse. Da vil det samme Spørgsmaal rejse sig, men det kan maaste være lettere at komme over Spørgsmaalet der end ved Statsbanerne. Der er sikkert Trang til Lovbestemmelser, i Kraft af hvilke Ministeriet, maaste og saa Amtene, over for Sognekommunerne kunne, naar der under Ekspropriationsforretningerne passere sige Ting, og vedkommende Kommission indstiller det, paalægge de vedkommende kommunale Myndigheder at optage en Vej. Det er mit Svar til det ærede Medlem. Vi trænge i høj Grad til en saadan Bestemmelse for at klare Forholdet, og kunne vi saa nogenlunde Tilslutning fra Rigsdagens Side, skal jeg være beredt til at tage det Spørgsmaal op.

Det ærede Medlem fra Hjørring (Sunderjens) var meget højt oppe paa Anlægs-molen. Det har jeg oplevet adskillige Gange, og jeg fortænter aldeles ikke det ærede Medlem i, at han interesserer sig for den Sag. Men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at der er ingen, som vil gøre denne Mole Fortræd. Det er en stor Overdrivelse, naar det ærede Medlem sagde, at vi staa ganske saaledes, som man stod, i 1795. Selve Bygningen af Anlægs-molen ved Hirtshals betegner jo endog saa, at vi ikke staa paa samme Standpunkt nu som den Gang. Jeg har aldrig sagt, at man ikke vil gøre noget mere ved denne Anlægs-mole. Jeg har sagt, at da man stoppede ved det, man gjorde for den sidste Bevilling, og ikke gif længere ud, saa er det rimeligt og billigt, at Administrationen faar Tid til teknisk at undersøge Spørgsmaalet, til at undersøge Konstruktionen, o. s. v. og nøje overveje, hvad Vej-

man vil gaa. Det er ikke sikkert, at man vil gaa den Vej, som man tidligere er gaaet, og navnlig kan jo den Omstændighed, at Molen nylig i Efteraaret er bleven gjort færdig, give Anledning til ny Overvejelser og Underjogelser. Jeg synes derfor, at det er urimeligt over for Administrationen, der siger, at der kræves Tid til ny Underjogelser, at ville forcere denne Bevilling frem. Det kan jeg i alt Fald ikke tage imod. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar der her er Tale om Fiskeri, og naar han taler om, at Fiskerne ikke kunne komme ind, saa er det Kystfiskeriet i Almindelighed, det ærede Medlem taler om. Det kan lidt nytte Kystfiskeriet paa Vestkysten, at vi et eller andet Sted saa en Anlægs-mole, nej, Sagen er den, at hvis vi blive ved at holde Kystfiskeriet i den Form, hvori vi have haft det i Aarhundreder, vil man ikke over for dette kunne hjælpe sig med en Havn ved Frederikshavn, det er hele Sagen, og gaa vi til et koncentreret Havneanlæg paa Vestkysten, til en Fiskerihavn der, vil den kun kunne faas for 10 Millioner Kr. eller maaste mere. Det er temmelig meget at ofre derfor. I saa Tilfælde flytte vi Fiskeriet til denne Havn. Vi flytte Fiskerne ud fra deres Domicil, de maa da være oppe ved Havnene en stor Del af Aaret. Hvis man paa den Maade vil udvikle Fiskerihavnene paa de forskellige Steder, opgiver man i Virkeligheden den største Del af Aaret Kystfiskeriet og driver Fiskerne fra deres Hjemsted, idet de blive nødt til at koncentrere sig paa Havnestederne. Selvfølgelig kan man saa ogsaa gaa til store Fartøjer. Det kan godt være, at denne Udvikling, maa og vil finde Sted, da de, som vi konkurrere med paa dette Omraade, andetsteds fra gaa ud med større Skibe. Det kan godt være, men i og for sig er det ingen tiltalende Tanke, at man skal gøre det til en Næring, der drives i stor Stil, og til hvilken man ikke kan undvære ret betydelige Driftsmidler, fremfor, at det nu er en Næring, som drives af hver Mand med meget smaa Midler. Det er et meget stort Spørgsmaal. Men vil man holde sig til Kystfiskeriet, som man har haft det fra Arilds Tid, tror jeg ikke, det vil være Staten muligt paa nogen Maade at sørge for, at Fiskerne kunne komme i Land paa hvert Punkt af Vestkysten. Jeg vil derfor tilraade, at man frafalder den Bevilling.

Hvad Esbjergsspørgsmaalet angaar, faar jeg ikke særlig Anledning til at komme ind paa det, jeg finder ikke nogen videre Grund til at modsigge, hvad det ærede Med-